

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН
ПРОЛОГ
ПРОЛОГ КЪМ СБОРНИКА
„ПЪТЕШЕСТВИЯТА НА ТЪФ“

Превод от английски: Росен Рашков, 1996

chitanka.info

КАТАЛОГ VI

НОМЕР НА АРТИКУЛА 37433-800912-5442894

ШАНДЕЛОРСКИ ЦЕНТЪР ПО НАПРЕДЪКА НА КУЛТУРАТА И ЗНАНИЕТО

СЕКТОР КСЕНОАНТРОПОЛОГИЯ

Описание на артикула: кодиран кристален звукозапис

Произход: Хро Б'рана (координати SQ 19, V7715, I21)

Предполагаема дата: записан приблиз. преди 276
стандартни години

Класификация:

робски раси, Хранган

легенди и митове, Хруун

медицинска — заболяване (неизвестно)

търговска — търговски бази (изоставени)

Ало? Ало?

Да, виждам, че работи. Добре.

Казвам се Рарик Хортвензи, търговски посредник-новак. Изпращам тези думи като предупреждение към този, който ги открие.

Вече се смрачава и за мен това става за последен път. Слънцето потъва зад западните скали, опръсква земята с кръв и полумракът вече неумолимо се приближава насам. Звездите се появяват една след друга, но единствената звезда, която има значение за мен, не угасва, гори ден и нощ, нощ и ден. Винаги е там на небето, най-яркото нещо, ако не се брой слънцето. Това е чумавата звезда.

Днес погребях Джейнийл. Със собствените си ръце я зарових, копах твърдата, скалиста почва, като започнах от сутринта та чак до късно следобед, когато пръстите ми вече не можеха да се движат и горяха от болка. Щом мъчението ми най-последно свърши и последната шепа от този отвратителен, извънземен прах покри главата й, а

последният камък беше сложен върху могилата, аз се изправих и се изплюх на гроба ѝ.

Цялата вина беше нейна. Бях ѝ го казвал, не един, а стотици пъти. Най-накрая, когато легна на смъртно легло, когато краят ѝ вече беше съвсем близо, тя си призна, че вината е нейна.

Нейна бе вината, че дойдохме тук. Нейна бе вината, че не си тръгнахме, когато все още можехме да го направим. Нейна бе вината, че умря — да, в това няма никакво съмнение, — а също и че аз ще гния непогребан и с плътта ми ще пируват зверовете на мрака, летците и ноцните ловци, с които някога се надявахме да търгуваме.

Чумавата звезда леко премигва и огрява планетата с ярка, бяла светлина. „Това е невъзможно — казах веднъж на Джейнийл. — Чумавата звезда трябва да е червена. Тя трябва да блести, да е обградена с пурпурно сияние, да шепне през нощта с въздишки на огън и кръв. Но този чист, кристалнобял блясък няма нищо общо с чумата.“ Това беше през първите дни, след като чартърният кораб ни свали на планетата и отворихме нашата гордост — малък търговски комплекс. Корабът ни остави и продължи по пътя си. Тогава чумавата звезда беше само една от звездите от първа величина, които се виждаха нощем на това извънземно небе. По онова време аз и Джейнийл само се смеехме на суеверието на местните туземци, на тези умствено недоразвити зверове, които си мислеха, че болестите идват от небето.

После чумавата звезда взе да расте. Нощ след нощ тя светеше все по-ярко и по-ярко, докато стана видима дори и през деня. Още много преди това нападните и епидемиите започнаха.

Летците кръжат на фона на притъмняващото небе. Те се носят по въздушните течения и отдалече дори са красиви. Напомнят ми за сенчестите чайки, същества от моето родно място Будахар, до живото море на планетата Разиар. Тук море няма, само планини, хълмове и суха пустош. Знам, че тези летци съвсем не са красиви, когато ги видиш отблизо. Те са ужасни същества, високи половин човешки ръст, с кожа, която прилича на оцавена и е силно опъната по странно свързаните им кухи кости. Крилата им са сухи и здрави като кожа на барабан, ноктите им са остри като ками. От плоските им черепи стърчи гребен, които е извит назад и наподобява острие, а под него се намират зловещите им, отвратително червени очи.

Джейнийл твърдеше, че били разумни същества, че имали дори собствен език. И аз съм ги чувал да говорят с остри, пронизителни и пискливи гласове, които стържат нервите. Но не успях да науча езика им, не можа и Джейнийл. Разумни били, казваше тя, ще търгуваме с тях. Е, те не искаха да имат нищо общо с нас, какво остава нашата търговия! Знаеха само да крадат и с това разумът им свършваше. И все пак ние и те имаме едно общо нещо: смъртта.

Летците умират. Нощните ловци, с техните масивни, извити крайници и кокалести, двупръсти ръце, и големи очи, които горят като загасващи въглени в изпъкналите им черепа, е, те също умират! Тези същества имат ужасяваща сила, а големите им странни очи могат да виждат и в черните, буреносни облаци, които понякога дори закриват чумавата звезда. В своите пещери ловците тихо шепнат за великите Умове, господарите, на които са служили преди това, онези, които някога пак ще се завърнат, за да ги поведат отново на война. Но Умовете така и не идват и нощните ловци умират — както и летците, както и другите потайни същества, които през деня не могат да бъдат видени, както и безмозъчните зверове, дърветата, тревите, Джейнийл и аз.

Джейнийл ми каза, че това ще е планета, на която ще открием само злато и скъпоценни камъни, но се оказа, че е свят на смъртта. Хро Б'рана е името му в древните хроники, но аз няма да го наричам така. Тя знаеше имената на всички негови обитатели, аз си спомням само едно — Хруун. Това е истинското име на нощните ловци. Робска раса, подчинена на Хранган, техният най-голям враг, който победен е изчезнал преди хиляди години, а неговите роби останали да изкупват своето грехопадение. Джейнийл разправяше, че това е забутана, отдавна забравена колония, чиито разумни обитатели са жадни да дойде някой, който да им продаде нещо. Тя знаеше прекалено много неща, а аз — почти нищо, но вече я погребях, изплюх се на гроба ѝ и мога да кажа, че знам истината. Ако те действително са били робска раса, сигурно са били лоши роби, щом техните господари са ги изоставили в този ад, под жестоката светлина на чумавата звезда.

Последният товарен кораб с доставки за нас дойде преди шест месеца. Напастите вече бяха започнали. Летците пропълзяваха до планинските върхове и рухваха в пропастите. Откривах ги по-късно с опърлена кожа, от която струеше жълта течност и големи дупки на

крилата. Нощните ловци идваха при нас, покрити със сиво-сини циреи. Те купиха чадъри в огромни количества, за да се предпазят от лъчите на чумавата звезда. Когато този товарен кораб дойде, все още можехме да си тръгнем. Но Джейнийл настоя да останем. Тя даде имена на всички болести, които убиваха летците и нощните ловци. Знаеше и имената на лекарствата, които лекуваха тези зарази. Джейнийл смяташе, че щом е дала наименование на някоя проказа, се е справила с нея. Твърдеше, че ние ще сме лечителите на тези същества и чумата ще е тази, която ще ни направи богати. Тя купи всички налични лекарства от последния кораб, за да третира тези чуми, на които беше дала и имена.

Но болестите идваха една след друга. Джейнийл упорито ги описваше, но те ставаха все повече и повече, ставаха безброй. Първо тя свърши лекарствата, след това и имената, а тази сутрин на разсъмване изкопах гроба ѝ. Джейнийл беше стройна, подвижна жена, но преди да умре се парализира и крайниците ѝ станаха двойно по-големи от нормалното. Трябваше да изкопая голям гроб, за да мога да заровя вкочанения ѝ, подут труп. Дадох име на болестта, която я погуби: чумата на Джейнийл. Нямам голям опит и фантазия в кръщаването. Моята чума все още е без име, тя е по-различна. Когато се движа, през тялото ми преминава синкав пламък. Кожата ми е сива и напукана. Сутрин, като се събудя, намирам по чаршафите си парчета месо, което е окапало от костите ми и локва кръв.

Чумавата звезда е огромна и свети ярко над главата ми. Сега започвам да разбирам защо светлината ѝ е бяла. Бялото е цветът на пречистването, а тази звезда наистина очиства планетата. И все пак тя носи мръсотия и разложение. Има интересна ирония в това, нали?

Донесохме много оръжия, но не продадохме почти нищо. Летците и нощните ловци не могат да се съпротивляват срещу това, което ги убива. Те вярват на нашите чадъри повече, отколкото на оръжията ни. Сега съм въоръжен с един огнемет и съм си налял чаша тъмно вино.

Ще остана тук да се наслаждавам на хладината, ще си пия виното и ще споделям мислите си с този кристал. Виждам как няколко летци, които са от последните останали живи, се реят из висините. Оттук те ми приличат на сенчестите чайки над родното ми, живо море. Ще си пия виното и ще си спомням как звучеше това море, на

Будакхар, когато бях малко момче, което мечтаеше за далечните звезди.
Щом виното ми свърши, ще използвам огнемета.

(дълго мълчание)

Не мога да измисля какво повече да кажа. Джейнийл знаеше много думи и много имена, но тази сутрин я погребях.

(дълго мълчание)

Ако този запис някога бъде открит...

(кратка пауза)

Ако моят глас бъде открит и чумавата звезда е изчезнала, както нощните ловци казват, че ще стане, не се заблуждавайте. Това не е справедлив свят, не е планета, на която може да се живее. Тук има само смърт, болести и чуми, безброй. Чумавата звезда ще дойде и ще заблести отново.

(дълго мълчание)

Виното ми свърши.

(край на записа)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.